

NATUURPLAKBOEK NUMMER 338

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 22 augustus 2014

Dag mevrouw. Of dacht je dat het sowieso een man moest zijn omdat hij een wapen heeft. Sterker nog. Bij de grote groene sabelsprinkhaan heeft het mannetje helemaal geen sabel, om de doodeenvoudige reden dat het helemaal geen sabel is maar een legboor.

Langs dit kanaal verlaten de eitjes mama om twee tot vijf winters te overbruggen.

Dan pas zijn ze ‘rijp’ en kan de jonge nimf aan een leven als sprinkhaan beginnen.

Eten is dan de boodschap. Hoofdzakelijk dierlijk voedsel. Insecten, bladluizen, zelfs andere sprinkhanen staan op het menu en als er schaarste is gaat ook wat plantaardig voer vlot naar binnen.

Het wordt een jaar van hard groeien en er gebeuren maar liefst zeven vervellingen alvorens ze volwassen zijn.

Dan pas kan HET gaan gebeuren.

De mannen zingen, het is te zeggen, ze maken geluiden met de achterpoten. Dat doen ze tegen de avond en ’s nachts op een hogere plaats, ergens in je tuin, in het park, in ruigten en andere bosrandachtige plaatsen.

De vrouwtjes komen er op af. Man heeft immers heel wat te bieden.

Zijn teelballen zijn in het dierenrijk ongekend groot. In verhouding tot het lichaam zouden wij als man ongeveer twaalf kilo moeten meezeulen.

Wanneer het paarrijpe vrouwtje aankomt klemt hij zich omgekeerd op de legbuis en deponeert er een zaadpakket. Na deze daad van een dik half uur gaat hij op een andere plaats verder zingen.

Zij heeft wat langer werk, maar na 15 uur is de klus geklaard. Zij eet namelijk zowat het hele pakket op. Elk zijn meug natuurlijk.

Er zijn in ons land 45 soorten sprinkhanen, maar de grote groene sabelsprinkhaan is telkens weer een indrukwekkende verschijning met z’n lengte van ongeveer 4 cm en je kan ook moeilijk naast de lange voelsprietten kijken.